

καὶ ὁμῶς τὸ δημόσιον Ταμεῖον κατεξόδευεν, ἀφ' ὅσον ἐφαίνετο, ὑπέρογκα ποσά· τὰ δὲ πραγματικὰ μέσα τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ λαοῦ, ἦσαν αἱ φυλακίσεις, τὰ πρόστιμα, αἱ ἐξορίαι, αἱ μαστιγώσεις καὶ αἱ ἀγχώναι.

Παραδέχθη σύστημα φορολογίας καὶ δημοσίου οἰκονομίας—σκοτεινὸν ὡς πρὸς τὸν τύπον—ἀκινόνιστον ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν—καταστρεπτικὸν ὡς πρὸς τὰς συνεπείας καὶ ἐξαρτώμενον ἀπὸ τὸ αὐθαίρετον καὶ τὸ κύρος τοῦ Ἀρμοστοῦ. Ἐκ τούτου δὲ προέκυψεν—ἡ ἀπογύμνωσις τοῦ λαοῦ—τὸ ἀνυπόφορον τῶν δασμῶν—ἡ σπατάλη τῶν δημοσίων χρημάτων—ἡ ἀρπαγὴ καὶ ἡ λαφυραγώγησις τοῦ Ταμείου—τὸ ὑπέρογκον χρέος—καὶ ἡ ὁλοὴν ἐπαπειλουμένη χρεοκοπεία.

Κατεγράσθησαν τὰ δημόσια καὶ Ἐκκλησιαστικὰ κτήματα· αἱ δὲ πρόσδοδοι τῶν διενεμήθησαν μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ ξένου εὐνοουμένων.

Ἐπεβουλεύθη καὶ κατεδιώχθη συστηματικῶς ἡ ἐθνικότης τοῦ Ἑπτανησιακοῦ λαοῦ εἰς τὰ δύο κυριώτερα αὐτῆς στοιχεῖα, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γλῶσσαν.

Ἐπενόηθη πᾶν μέσον τείνον νὰ διαφθεῖρῃ τὰ ἀγνὰ καὶ χρηστὰ ἦθη του—νὰ διασπείρῃ τὴν διχόνοιαν μεταξὺ τῶν πολιτῶν—νὰ χαλαρώσῃ τοὺς οἰκογενειακοὺς δεσμοὺς—νὰ διαβρῇ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις—νὰ καταστρέψῃ τὴν δημόσιον πίστιν—νὰ ἐνσπείρῃ τὸ μίσος καὶ τὴν ἀπέχθειαν μεταξὺ τῶν διαφόρων τάξεων—καὶ ἐκφυλίζων αὐτὸν νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, ἀμαθῆ, πτωχόν, φοροδετῆ, ἀγρίον καὶ ἐπομένως ἀξίον ἀγχόνης καὶ μαστιγώσεως.

Μετεχειρίσθη ὡς ξένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους του, καὶ ὡς κλέπτης ἐντὸς τῆς οἰκίας του—ἡρπάχθη ἡ περιουσία του—ἐπυρπολήθησαν αἱ καλύβαι του—ἐλθιστεύθησαν τὰ πλοῖά του—ἐπολιορκήθησαν οἱ λιμένες του—κατεξεσχίσθησαν αἱ σάρκες του—ἐδάφη ἡ γῆ μὲ τὸ ἀθῶον αἷμά του—καὶ αὐτὸς ἐπὶ τέλους εἰς ἀπότισιν τῆς Ἐλληνοφροσύνης του ἐκρεμάσθη ὡς φονεὺς.

Τοιαύτη ἐν κεφαλῇ ἦτον ἡ κατάστασις τῆς Ἑπτανήσου, ὅτε συνεκροτήθη ἡ πρώτη αὐτῆς ἐλευθερά Βουλὴ, ἡ Ὑ'. Συνέλευσις, καὶ τοιαύτη εἰσέτι διατελεῖ δυστυχῶς μέχρι τῆς σήμερον. Αὕτη βέβαια δὲν εἶναι, ὡς εἴπομεν, οὔτε ἔργον τῆς εἰμαρμένης, οὔτε ἀποτέλεσμα τῆς προτεραιᾶς· εἶναι συνέπεια πολυετοῦς ἐνεργείας, καὶ ἀπόρροια τῆς ἀνθρωπίνου τυραννίας. Ποῖοι εἶναι λοιπὸν οἱ αὐτουργοὶ τῆς ἐλεεινῆς καὶ ἀξιοθρηνήτου αὐτῆς καταστάσεως; Οἱ ξένοι οἵτινες ὁλοὴν διέπουν τὰς τύχας μας, καὶ οἱ ἐγχώριοι, ὅσοι κατὰ τὸ παρελθὸν ἐκυβέρνησαν, καὶ χρησιμεύουν ἀκόμη καὶ σήμερον ὡς ὑποστηρίγματα τοῦ ξένου.

Ποῖοι ἐχάλκευσαν τὸ σύνταγμα τὸ ὁποῖον ἀπεγύμνωσε τὸν λαὸν ἀπὸ ὅλα αὐτοῦ τὰ δικαιώματα, τὸν ἐδέσμευσε χεῖρας καὶ πόδας, τοῦ παρέλυσεν ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις—καὶ τοῦ παρεμβάλει προσκόμματα εἰς τὴν ἀνάγκησιν τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντός του; Οἱ ξένοι καὶ οἱ ἐγχώριοι τοῦ παρελθόντος.

Ποῖοι τὸ παραβιάζουν καὶ ὁποῖον εἶναι,—ἐξοκεῖλουν εἰς καταχρήσεις,—πράττουν αὐθαιρεσίας καὶ νομιμοποιοῦν τὰς ἀδικίας; Οἱ ξένοι καὶ οἱ ἐγχώριοι τοῦ παρελθόντος.

Ποῖοι εἰσέγαγον τὴν ἐνυπάρχουσαν νομοθε-

σίαν,—τὸν καταστρεπτικὸν πλειστηριασμόν—τὴν δέσμευσιν τῆς ἰδιοκτησίας τῶν ἀγροληπτῶν—τὸ δικαίωμα τῆς προτιμήσεως—καὶ τὸν ἀνῆθηκον ἀνατοκοισμόν; Οἱ ξένοι καὶ οἱ ἐγχώριοι τοῦ παρελθόντος.

Ποῖοι παρεδέχθησαν σκληρὰς καὶ ἀγρίας ποινάς,—ποῖοι διωργάνισαν τὴν ἀστυνομίαν,—ποῖοι ἐθέσπισαν τὰ αὐθαίρετα πρόστιμα, τὰς φυλακίσεις, καὶ τὰς ἐξορίας; Οἱ ξένοι καὶ οἱ ἐγχώριοι τοῦ παρελθόντος.

Ποῖοι ἐψήφισαν τοὺς φόρους ἐπὶ τῶν δημητριακῶν καρπῶν, καὶ ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς σταφίδος, τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ οἴνου—ποῖοι εἰσέγαγον τὸ χαρτόσημον—ποῖοι ἐβάθυνον καὶ ἐγύμνωσαν τὸν λαόν—ποῖοι τοῦ ἤρπασαν τὰ χρήματά του καὶ τὰ ἐκαταγράσθησαν—ποῖοι ἐκκένωσαν τὸ ταμεῖον καὶ ἀπῆντησαν μεγάλα χρέη; Οἱ ξένοι καὶ οἱ ἐγχώριοι τοῦ παρελθόντος.

Ποῖοι παρημέλησαν τὴν παιδείαν—διέλυσαν τὰ σχολεῖα—ἀφῆσαν τὸν λαὸν εἰς τὴν ἀμάθειαν—ἐπροσπάθησαν νὰ διαφθεῖρουν τὰ ἦθη του καὶ νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν ὅλα τὰ μέσα τῆς προόδου καὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ βελτιώσεως; Οἱ ξένοι καὶ οἱ ἐγχώριοι τοῦ παρελθόντος.

Ποῖοι ἐπεβουλεύθησαν τὴν θρησκείαν του καὶ ἐμπόδισαν τὴν εἰσαγωγὴν τῆς γλώσσης του διὰ τὸσα ἔτη—ποῖοι ἐσφετερίσθησαν τὰ δημόσια καὶ ἐκκλησιαστικὰ κτήματα; Οἱ ξένοι καὶ οἱ ἐγχώριοι τοῦ παρελθόντος.

Ποῖοι μετεχειρίσθησαν τὸν λαὸν ὡς κτῆνος, τὸν περιεφρόνησαν, τὸν ἐμάζιγισαν, τὸν ἐξόρισαν καὶ τὸν ἀπηγχόνισαν; Οἱ ξένοι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ παρελθόντος;

Ποῖοι ἐπρότεινον δι' ὅλα αὐτὰ τὰ δυστυχήματα προτομάς καὶ ἀνδριάντας,—ποῖοι ἐπρότεινον εὐχαριστήρια ἔγγραφα καὶ χρυσὰ ἀγγεῖα—ποῖοι ἀπέκαλεσαν τοὺς αὐτουργοὺς αὐτῶν σωτήρας καὶ ὁλοὴν τοὺς ὑποστηρίζουν; Οἱ ξένοι καὶ οἱ ἐγχώριοι τοῦ παρελθόντος.

Εἰπέτετο αἰσχροὶ Ἀγγλοκόλακες καὶ ἀναιδέες συκοφάνται.—Σεῖς καὶ οἱ ξένοι οἵτινες ἐδιοικοῦσατε διὰ τὸσα ἔτη καὶ ὁλοὴν κυβερνᾶται ἀκόμη τὸν πολυπαθὲν τοῦτον λαόν, ἡ οἱ ῥίζοσπάσται, οἵτινες χθὲς μόλις ἐφθασαν καὶ εὐρίσκονται εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι ἐξουσίας, τὸν κατήντησαν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχει οἰκτράν καὶ ἀξιοδάκρυτον κατάστασιν.—Σεῖς καὶ οἱ ξένοι ἡ οἱ ῥίζοσπάσται, τοῦ ἤρπασαν τὰ ἰδικά του, τὸν ἐλῆστευσαν, τοῦ ἤνοιξαν τὸσας δυσιάτους πληγὰς καὶ τὸν διατρηοῦν εἰσέτι σιδηροδέσμιοι ὑπὸ τὴν ξενοκρατίαν.—Σεῖς καὶ οἱ ξένοι ἡ οἱ ῥίζοσπάσται ἐπραξαν ὅσα μέχρι τοῦδε ἐξεθέσαμεν; Ἐρωτήσατε τὴν συνειδήσιν σας ἐὰν ἔχετε,—ἐρωτήσατε τὸν ἀναξιοπαθοῦντα λαόν,—ἐρωτήσατε τὴν Εὐρωπαϊκὴν δημοσιογραφίαν,—ἐρωτήσατε καὶ αὐτὴν τὴν Ἀγγλικὴν ἂν θέλετε,—ἐρωτήσατε ἀπαθῶς καὶ ἀμερολήπτως αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ θέσατε ἐπὶ τῶν καρδιῶν σας τὰς χεῖρας, ἀγνάς ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ματοβαμμένου ἀργυρίου καὶ τοῦ χρυσοῦ τοῦ ξένου, καὶ θέλετε ἀκούσιν φωνὴν στενωρίαν, ἀλλὰ φρικτὴν καὶ καταπληκτικὴν νὰ σᾶς φωνάξῃ.—Σεῖς καὶ οἱ ξένοι ἐχάλκευσατε ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν, καὶ ὁλοὴν χάλκευετε τὰ δεινὰ καὶ τὰς δυστυχίας τοῦ Ἑπτανησιακοῦ λαοῦ.

Ἄλλ' ἐὰν σεῖς, οἱ ἄνθρωποι τοῦ παρελθόντος

καὶ οἱ ξένοι, ἐπράξατε τόσα κακὰ διὰ τεσσαράκοντα ἔτη, πῶς ἠδύναντο οἱ ῥίζοσπάσται νὰ τὰ θεραπεύσωσιν, ἡ τοὐλάχιστον νὰ τὰ ἐλαφρύνωσι δι' ὀλίγας ἡμέρας; Ποῖα ἀνθρώπινος δύναμις ἐδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο; Καὶ ὁμῶς ἂν ἤθελαν λάβειν πραγματικὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖρας, ἡ ἐὰν δὲν ἤθελαν ἀπάντῃ καθ' ἑκάστην προσκόμματα, ἤθελον βέβαια κατωρθώσιν περισσότερα ἀφ' ὅσα καὶ ἀπέναντι τοιούτων προσκομμάτων κατώρθωσαν.

ΟΙ ΞΕΝΟΦΡΟΝΕΣ ΛΙΒΕΛΛΟΓΡΑΦΟΙ.

Αἰσχροὶ τινὲς καὶ ῥυπαροὶ λιβελλογράφοι ἀνεφάνησαν πρὸ τινος ἤδη καιροῦ εἰς τὴν κοινωνίαν μας. Ἀναδεχθέντες πὸν κατὰ τοῦ λαοῦ σκανδαλώδη καὶ ἀτιμωτικὸν πόλεμον, καὶ καταταχθέντες ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ξένου καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὸν ξενισμόν ἀγύρτου καὶ πηναλέου τυχοδιώκτου—ὑπερέβησαν πᾶν ὄριον ἀναίσχυνης—προσέβαλλον πᾶν αἶσθημα ἀνθρωπισμοῦ καὶ κοσμιότητος—ἐμίαναν τὴν ἀτμοσφαιρὰν μὲ τὰς ἀγοραίαις ὕβρεις καὶ τὰς μαύρας συκοφαντίας των—κατήσχυον τὸν αἰῶνα των—ἐπρόσφεραν τὸ μοναδικὸν παράδειγμα τοῦ ἐσχάτου ἐξευτελισμοῦ—καὶ ἐρρίψαν ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἥρωας των εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀτιμίας καὶ εἰς τὸ θάραβρον τῆς ἀπωλείας.

Ἦρπει ἡ δημοσιογραφία νὰ ἀπαντᾷ τακτικῶς εἰς τὰ βδελύγματα ταῦτα τῆς κοινωνίας, καὶ εἰς τοὺς ἀχρεῖους καὶ ἀργυρωνήτους αὐτοὺς δούλους τοῦ ξενισμοῦ ἐνὸς τὸν ὑπηρετῶσιν;—Ὁχι βέβαια. Ἐργον τοιοῦτον ἦθελον εἶσθαι καὶ ὀχληρὸν, καὶ ἀνωφελές, καὶ ἀναξιοπρεπές. Ἀρκεῖ μία μόνη φορὰ, ὡς πρώτη καὶ τελευταία, καὶ ἀκολουθῶς νὰ τοὺς ἀφήσῃ, νὰ ἔρπον εἰς τὸν βόρβορον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κυλίσονται. Ἄλλως ὁ τύπος ἦθελε καταντήσιν πλέον εἰς προσωπικότητας καὶ λογομαχίας πολὺ ἐπιβλαβεῖς εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ, καὶ ἦθελον ἀποδώσιν εἰς ἀνθρωπάκια ὀντότητα τινα, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς ἐροστρατικῆς καὶ ἐφιαλτικῆς αὐτῶν διαγωγῆς ἀγωνίζονται νὰ ἀποκτήσωσιν. Ἐνεκα τούτου οὐδὲ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀναφέρωμεν διὰ νὰ μὴ χρίσωμεν τὸν χάρτην καὶ διὰ νὰ μὴ μολύνωμεν τὴν ἐλευθεροτυπίαν.

Ἄνθρωποι λαβόντες τὴν ἀνατροφήν των εἰς τὰ ὄργανα καὶ τὰ χαμετυπεῖα—καταγόμενοι ἀπὸ ξένους Μελιταίους καὶ ἀγνώστους Ἰταλοὺς—ζῶντας εἰς γῆν δι' αὐτοὺς ξένην καὶ συνεργαζόμενοι μετὰ τινων ἀποκαθαρμάτων τῆς κοινωνίας μας παρεδιδόμενων ψυχῇ καὶ σώματι εἰς τὸν ἀλλόφυλον τουρκόφροναν, δὲν αἰσχύνθησαν νὰ ἀναδεχθῶσιν καὶ τὸν αἰσχρότερον ἀγῶνα ἀφόδου ποτὲ μᾶς διετήρησεν ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία, τὸν ἀγῶνα κέκομεν τοῦ καταχονίου φατριασμοῦ κατὰ τῆς ἐλευθεροφροσύνης ὁλοκλήρου λαοῦ, τῆς ὑποδουλώσεως κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας, τοῦ λουθηροκαθινησμοῦ κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας, τοῦ ξενισμοῦ καὶ τῆς κακίας κατὰ τοῦ ἐθνισμοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς.

Οἱ βδελυροὶ οὗτοι ῥυπαροὶ ἀπορνεύοντες τὰς ἡδὴ ἀκαθάρτους αὐτῶν συνειδήσεις καὶ ἀποκατασταθέντες μισσηλικώτεροι καὶ φιλοτουρκικώτεροι ἀπὸ αὐτὸν τὸν μισέλληνα καὶ φιλότουρκον ἥρωά των, τὸν ὁποῖον οἱ θεομπαίκαται ἀποκαλοῦν καὶ σωτήρα, καταφέρονται ὡς λυσώδεις καὶ μανιακοὶ κατὰ τοῦ μεγαλόφρονος καὶ ἀναξιοπαθοῦντος λαοῦ, καὶ καταπολεμοῦν ἀναφανδὸν καὶ ἀυστόλως τὸ ῥίζοσπαστικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἄλλο δὲν εἶναι, εἰμὴ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, συγχρόνως δὲ ἐξυφαίνον τὸ ἐγκώμιον καὶ πλέκουν τὸν στέφανον τοῦ θηριομόρφου καὶ αἰμοδόρου ἐξολοθρευτοῦ τοῦ Γαρδικίου.

Ἀποκαλοῦν τοὺς ῥίζοσπάστας, ὡς τοὺς ὀνομάζουν πάντοτε οἱ τύραννοι καὶ οἱ ἀριστοκράται, ἀναρχικοὺς, δημοκόλας, ἀκτῆμονας, κηρύττοντας τὴν σεισάθειαν καὶ μολύνοντας καθεκάστην τὸ ἐθνικὸν ὄνομα.

Μοχθηροὶ καὶ στυγεροὶ συκοφάνται! Ποῖοι ἄλλοι ἀπὸ σᾶς καὶ τοὺς ἥρωας σας εἶναι ἀναρχικώτεροι;—Ἄν ἡ ἀναρχία ἄλλο οὐσιωδῶς δὲν εἶναι, εἰμὴ ἡ παραβίασις

νοεῖας μας, πόλισμα.

Ἡ θρησκεία καὶ ἡ γλῶσσα διατρηοῦν εἰσέτι ἀγνοὺς ἡμᾶς καὶ τοὺς δεδουλωμένους ἀδελφούς μας, καὶ ἀναζωποροῦν τὰς χρηστὰς τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντός μας ἐλπίδας.

Ἡ θρησκεία καὶ ἡ γλῶσσα θεωροῦμεναι ὑπὸ ἰδιαιτέραν ἐποψίν ὡς ἀποκλειστικαὶ ιδιότητες ἐκάστου ἔθνους, ἀποκαθιστοῦν τὰ δύο κυριώτερα ἐλατήρια, καὶ διὰ τὴν εἰρημὴν οὕτω, τὰ δύο λαμπρότερα καὶ ἐποφύλλεστα ἐθναγωγεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων δύναται νὰ πηγάζῃ—καὶ ἡ ἑλλήνης ἀνάπτυξις τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως καὶ ἡ ἐντελής μόρφωσις τοῦ δημοσίου πνεύματος,—καὶ ἡ ἐθνικὴ μεγαλοφροσύνη, καὶ ὁ ἀκραϊσμός, πατριωτισμός, καὶ ἡ πρὸς τὸν θεὸν ἀληθῆς λατρεία, καὶ ἡ εὐαγγελικὴ ἀγάπη καὶ ἡθικότης, καὶ ἡ σεμνότης των κοινωνικῶν ἡθῶν—καὶ πᾶσα ἐπὶ τέλους ἰδέα ἀγαθότητος, ἀρετῆς καὶ ἡρωϊσμοῦ, πρὸς ὅλας ἀνεξάντητοι πραγματικαὶ πολιτισμοῦ καὶ κοινωνικῆς εὐδαιμονίας.

Ἡ θρησκεία, ἥτις οὐσιωδῶς ἄλλο δὲν εἶναι, εἰμὴ δεσμός τις διὰ τοῦ ὁποῖου συσχετίζεται τὸ πλᾶσμα μετὰ τοῦ πλάστου του, καὶ ἔνεκα τῆς μυστικῆς καὶ θελγυκαρδίου αὐτῆς σχέσεως ὁδηγεῖται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, καὶ ἐνατενίζει εἰς τὴν αἰώνιον μακαριότητα, ἐνυπάρχει εἰς τὸν υἱὸν τῆς ὀρθοδοξίας Ἑλλη-

να καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἰσχύν, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ὑπεροχήν. Τὸ ἀδιαφιλονέηκτον τῶν δογμάτων τῆς—τὸ ἀνεξέρευνητον καὶ τὸ ὕψος τῶν μυστηρίων τῆς—ἡ ἐθνικὴ καὶ οὐράνιος ἡθικότης τῆς—ἡ παραδειγματικὴ ἀρετὴ καὶ εὐσχημοσύνη τῆς ἱεραρχίας τῆς—ἡ ἀγνότης καὶ ἡ πληθὺς τῶν μαρτύρων τῆς, ἀποκαθιστοῦν τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν τοῦ Ἑλλήνος ὑπερέραν ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην, καὶ τὴν μόνην ἐκ τῆς ὁποίας δύναται νὰ προκύψωσι καὶ τῆς ἐνεστώσης καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς τὰ ἀγαθὰ.

Ἀναπτύσσουσα τὸν νοῦν μὲ τὰ ἐκ τῶν θείων καὶ ἱερῶν αὐτῆς βιβλίων ἀπορρέοντα νάματα δογματικῆς καὶ ἡθικῆς φιλοσοφίας, μορφώνει ἐν ταυτῇ τὴν καρδίαν καὶ ἀνάγει τὴν συνειδήσιν μὲ τὰ θεὰ παραδείγματα τῆς πραότητος, τῆς ἀγαθοσύνης καὶ τῆς ἀρετῆς.

Ἡ θεοπνευστος αὕτη τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας φωνὴ, ὑπενηθίζουσα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς τοῦ παντός δημιουργίας, καὶ τὸ πάνσοφον καὶ αἰώνιον τῆς φύσεως τοῦ δημιουργοῦ, ὠθεῖ καὶ εἰς τὰς πρὸς σεβασμὸν αὐτοῦ ποικίλας ἐσωτερικεύσεις, καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κοινωνικῶν καὶ ἀτομικῶν ἐκείνων ἀρετῶν ἐκ τῶν ὁποίων καθωραῖζονται αἱ λαμπραὶ σελίδες τῆς ἱστορίας των.

Αἱ ἐξωτερικεύσεις αὗται, ὡς πρὸς μὲν τὰ θεῖα, πραγ-

ματοποιοῦνται διὰ τῆς ἀνεγέρσεως ἱερῶν ναῶν—διὰ τῆς συστάσεως μοναστηρίων—καὶ διὰ τῶν τελουμένων ἱεροουργιῶν—ὡς πρὸς δὲ τὰ ἀνθρώπινα, ἐκτελοῦνται διὰ τῆς ὑπὲρ των κοινῶν συμφερόντων αὐταπαρνήσεως τοῦ ατόμου,—διὰ τῆς παραδειγματικῆς ἀρετῆς—διὰ τῆς χρυσότητος των ἡθῶν—διὰ τῆς πρὸς τὸν πληθύν ἀγάπης,—διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς καρτερίας εἰς τὰς δυστυχίας—καὶ διὰ τῆς μετρίότητος καὶ σωφροσύνης εἰς τὰς εὐτυχίας. Τοιαύτη εἶναι ἡ ὀρθόδοξος θρησκεία τοῦ Ἑλλήνος.

Ἡ δὲ γλῶσσα, ἥτις ἄλλο δὲν εἶναι, εἰμὴ ἀθροισμα σημείων παραδεδεγμένων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων πρὸς ὑποκοινῶν καὶ ἐκτελέσει τὸν σὺν κοινωνίαν, καὶ διεκπεραιώσει τὰς ἀπαιτήσεις τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, γεννηθεῖσα οὕτως εἴπῃ μὲ αὐτὴν τὴν γέννησιν τοῦ Ἑλλήνος, ἀνεπτυχθὴν ἐμμελῶς καὶ ἐκτελεστικῶς τὸν ἴδιον Ἑλληνοφρονισμόν. Ἐνδεχόμενον οὖν εἰς τὰ ὁκτώκοντα τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς τοῦ ὑπάρχοντος, παρίστανε τότε καὶ ἡ γλῶσσά του, ἀμόρφος καὶ κακοφώνους οἰομάς ψελίζωντων νηπίων. Ἠκμαζεν αὕτη καὶ διὰ τῆς μελιρρύτου καὶ γοητευτικῆς εὐπραδείας τῆς ἀνήγειρε τεῖχη καὶ φλοκοῦσε πόλεις, ἐπαρρούργει καὶ ἐκείνος καὶ ἐξέπληττε τὴν ὑφ' ἑλπίαν μὲ τὰ μεγάλα αὐτοῦ κατορθώματα, καὶ τὴν ἀνθοῦσαν ἐλευθερίαν του.

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΛΕΩΣ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΠΙΛΟΓΗΚΗ
ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΛΕΥΚΟΥΡΙΟΥ

του νόμου και της δικαιοσύνης, και η καταπάτησις της ηθικής και της τιμιότητος; ποιοι άλλοι από σας και τους ήρωάς σας, παραβιάζουν τους νόμους δεν γνωρίζουν δικαιοσύνην, καταπατούν την ηθικήν και δεν αισθάνονται τιμιότητα; Ποιοι άλλοι από σας ήρωάς σας καταταρτυνούν δια τόσα έτη τον λαόν, τους άρνούνται την άπελευθέρωσίν του, δεν φροντίζουν δια την πρόοδόν του, του τρώγουν το εξαγόμενον του κόπου του και τον μεταχειρίζονται ως κτήνος και άνθρωπον; Σεις λοιπόν και οι Κυριοί σας είσθαι άναρχικοί και ταραξίαι.

Άνεδείς και καταχθόνιοι συκοφάνται! Ποιοι άλλοι από σας και τους ήρωάς σας είναι αίσχρότεροι δημοκόλακες; — Άν ο κόλαξ άλλο κυρίως δεν είναι, είμη όστις έρπει εις τας θύρας του μέν η του δε, και προσπαθί νά τον άπατήσῃ δι' επιπλάστων και ψευδών φιλικών επιδείξεων, ενώ ύποκρύπτει σκοπούς όλεθρίους η έγώιστικούς; ποιοι άλλοι από σας και τους κυρίους σας έρπου και παρουσιάζονται ως φίλοι του λαού, και ως υπερασπισταί των δικαιωμάτων του, ενώ ως εκ των έργων των δεικνύονται είναι και έγώισται και άσπόνδοι αυτού έχθροί; Ποιοι άλλοι από σας έχουν εις το στόμα τήν συμφέρον και την εύμερίαν του λαού και εις την καρδίαν τρέφουν άδιλλάκτον κατ' αυτού μίσους; Σεις λοιπόν και οι ήρωές σας είσθε οι άληθείς δημοκόλακες.

Διστραμμένοι και θδελυροί συκοφάνται! Ποιοι άλλοι από σας και τους ήρωάς σας είναι περισσότερον άκτήμονες; Έάν η άκτρημοσύνη συνίσταται εις την έλλειψιν άκινήτων κτημάτων, η προσωπική πίστωση, η υπερόγκων χρεών; ποιοι άλλοι από σας και τους κυρίους σας εύρίσκονται εις τοιαύτην κατάστασιν; έξετάσατε πρό πάντων τον έαυτόν σας; — έξετάσατε τὰ θαλάσνιά σας, — περιέλθετε τας έξοχάς, — κρούσατε τας θύρας των κεφαλαίουχων δια νά γνωρίσητε την θέσιν σας. Έπειτα γρέψατε περίξ ήμών τὰ βλέμμάτά σας έρευνήσατε και τους φίλους και τους δισπότας σας και είπητε εάν οι περισσότεροι εξ αυτών δεν είναι κακούργοι και χροσκοπημένοι, και άν έχουν ούτε σπιθαμήν γής δια νά ταρώσι. Πρό πάντων δε προσέξατε εις τον άγύρτην και πηναλέον ήρωά σας; ούτος μη έχων ουδέ σεσαπημένα γεώμηλα δια νά χορτάσῃ την πείναν του ουδέ παλαιόρουχον νά ένδύσῃ την πολυάριθμον οικογενείαν του, επέμψθη ένταύθα ως εις άλλην Καλιφόρναν δια νά καταπλουτήσῃ και νά ύπανδρεύσῃ τας κόρας του. Και άν ο λαός, η κανείς εκ των φίλων του υποφέρει σήμεραν ύστερήσεις, τούτο συνέβη ένεκα του άπανθρώπου και συστηματικού καταδιωγμού τον όποιον ύπέστη. Σεις λοιπόν και οι κύριοί σας είσθαι οι πραγματικοί άκτήμονες και πηναλείοι.

Μισοί και άποτρόπαιοι συκοφάνται! Ποιοι άλλοι από σας και τους φίλους σας κηρύττουν την σεισάχθειαν; Έάν αύτη συνίσταται ούσιωδώς εις την άκύρωσιν των χρεών και την άπελευθέρωσιν των όφειλετών, εις την άπάτην των δανειστών και την μη άπότισιν των δανείων των; ποιοι άλλοι από σας και τους φίλους σας ήπάτησαν τους δανειστάς των δι' οικονομικών έγγράφων και ύποκλοπών; ποιοι άλλοι από σας και τους φίλους σας συνέταξαν πλαστά συμβόλαια και διαθήκας προς διάβην των δανειστών των; Ποιοι άλλοι από σας και τους φίλους σας άφίονον νά πωλῶνται αι όμολογίαι των με 40 τοις εκατόν ζημιών; Έάν δε οι ριζοσπάστες άπαιτούν νά έλευθερωθῇ ο λαός από τὰ άνυπόφορα βάρη του και νά έλευθερωθῇ από την άρπαγήν και την ληστείαν τινών τοκογλύφων, δεν έννόησαν ποτέ ούτε έννοούν νά έγγίξωσι τὰ δικαίως και νομίμως άποκτηθέντα. Δι' αυτούς η ιδιοκτησία είναι ιερά και άπαράβιαστος, ως είναι η ζωη και η έλευθερία. Άλλά πρέπει νά πηγάζῃ από τον νόπον και την δικαιοσύνην, και όχι από την κλοπήν και την άδικίαν, ως την θέλετε σεις και οι φίλοι σας.

Αναίσχυντοι και κατάπτυστοι συκοφάνται! Ποιοι άλλοι από σας και τους συνεργάτας σας μολύνουν καθ' έκάστην με τὰ ρυπαρά χείλη των και τον ρυπαρότερον αυτών κλάμον το ιερόν του έθνισμού όνομα; — Ποιοι

άλλοι από σας και τους συνεργάτας σας άποκαλούνται τάχα Έλληνες και κηρύττουν ότι και αυτοί επιθυμούν και αγαπούν το έθνος των, και έν τοσούτῳ υπηρετούν τον ξένον, όστις είναι ο πλέον άδιλλάκτος έχθρός του Έλληνισμού, και καταπολεμούν αναιδώς αυτό το ίδιον έθνικόν πνεύμα από το όποιον έμπνέεται και κατακυριεύεται ο λαός; Δεν είσθαι σεις τὰ ύπομήθια όργανα του ξένου; Δεν είσθαι οι υπερασπισταί και οι έπαινέται των ανθρώπων εκείνων οΐτινες ως λησται και Άλγερίνοι καταπολεμούν το έθνος; Πώς λοιπόν τρισάθλιο άποτολμάται νά εμφανίζεσθαι εις το δημόσιον και νά έξυβρίζεται τους άνδρας, οΐτινες καθ' όσον δύνανται, καταπολεμούν τους κεκηρυγμένους έχθρούς του Έλληνισμού;

Κόλακες παμπόνηροι και χαμερπείς, άνθρωποι έκφυλισμένοι και άγχωνιαίοι, έκτρώματα έδεινὰ και τρισάθλια της κοινωνίας, εάν καμμία ηθική δύναμις δεν έδύνατο νά σας άποτρέψῃ από την όδόν της άπωλείας εις την όποιαν σας έσυρε το άργύριον και το χρυσίον του ξένου; εάν ούτε έλεγχοι συνειδήσεως, ούτε σέβας προς τον λαόν, ούτε απέχθεια προς την κακίαν, ούτε έρως προς την άρετήν δεν σας έμπόδισαν, έπρεπε τουλάχισον νά σας άποτρέψῃ η ιδέα ότι αυτός ο ίδιος ξένος άν και κατά το φαινόμενον σας πέμπει σήμεραν εύχαριστήρια, ένδομύχως όμως σας μηδεύει, και ότι θέλει είσθαι ο πρώτος νά σας πύσση εις το πρόσωπον όσάκις δεν έχει πλέον ανάγκην από σας. Αύτός άποστρέφον το πρόσωπόν του από το ιδικόν σας θέλει σας φωνάζῃ, α φύγεταί απ' έμπροσθέν μου άτιμοι προδοταί άν όσους όνομάζεται όμοθετείς σας έπροδοσάται δι' όλίγων χρυσίων, ποίαν πίσιν δύναμαι νά έχω έγώ προς εσάς, όστις είμαι ξένος; Τὰ ιδικά μου άργύρια σας ήγόρασαν σήμεραν, εκείνα ενός άλλου θέλουν σας άγοράσει αύριον. Σεις τότε εγκαταλελειμένοι παρα πάντων θέλετε άπηγχοισθαι ως ο Ιούδας από την άελπισίαν.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ.

Συνεδρίασις ιη΄.

Δημοσιεύοντες την έπομένην συνεδρίασιν της Βουλής, ουδένα άλλον σκοπόν έχομεν, είμη νά αναπληρώσωμεν έν κενόν, το όποιον παρετηρήσαμεν εις τὰ πρακτικά της Βουλής τὰ όποια μέχρι τούδε έδημοσιεύθησαν. Είτε από σκοπού, είτε εξ άλλης τινός αίτίας αύτη παρελήφθη, είναι ανάγκη νά γνωρίσῃ το κοινόν τὰ εις αύτην διατρέξαντα καθ' ολοκληρίαν, αφού έγνώρισε το άποτέλεμά της δια της δημοσιεύσεως της άποφάσεως κατά του Κυρίου Κουρκουμέλη εις την 16 νι ον εφημερίδα.

Μετ' ου πολυ λαβών ο Πρόεδρος είδησιν άτοπήματος τινος, το όποιον ήκολούθησεν εκ μέρους του Βουλευτού Κυρίου Δημητρίου Κουρκουμέλη κατά του Βουλευτού Κ. Ναπολέοντος Ζαμπέλη, έν ή οι βουλευταί εύρίσκοντο έτι εις το κασάστημα της βουλής έκρινε κατάλληλον νά κηρύξῃ διαλελυμένην την συνεδρίασιν προς άποφυγήν άλλων δυσάρεστων άποτελεσμάτων, άλλ' οι πλείστοι των βουλευτών θεωρούντες την πράξιν του Κ. Κουρκουμέλη ως προσβάλλουσαν όλην την βουλήν εις το πρόσωπον ενός των μελών της, έξήτησαν ίνα αύτη άμέσως συνεδριάσῃ, και λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα προς διατήρησιν της ιδίας αξιοπρεπείας. Κατά πρόσκλησιν δε του Προέδρου, συνελθόντων έν τῷ Βουλευτηρίῳ των ΚΚ. Βουλευτών, (έκτός του άσθενούντος Κ. Ααλλαπόρτα, και του Κ. Κουρκουμέλη) ο Πρόεδρος τη συνενάσει της Βουλής κηρύττει αύτην έδρεύουσαν έν γενική συνεδρίασει, και προσκαλεί τους άτόπτας μάρτυρας εκ των βουλευτών νά εκθέσωσιν όποιον άτόπημα ήκολούθησεν.

Ο Κ. Γαίτας λέγει, ότι έν ή εύρίσκετο μετά του Κ. Ναπολέοντος Ζαμπέλη έντός της γραμματείας έν η δύο βήματα απέχοντες της θυρός της αιθούσης της Βουλής, έπλησίασεν ο Κ. Κουρκουμέλης, και άπευθυνόμενος προς τον Κ. Ζαμπέλην έπληξεν αυτόν δια της χειρός επί των

ώμων, και προς αυτόν είπε — θά μοῦ άποκριθῇς δι' όσα είπες — προσθέτων λέξεις ύβριστικάς και άναγώγους, (τας όποιας ο Κ. Γαίτας ανέφερεν, άλλ' η Βουλή χάριν κοσμιότητος δεν ήθέλησε νά γραφώσιν εις τὰ πρακτικά.)

Ο Κ. Άρβανιτάκης επιβεβαίωι την έκθεσιν του Κ. Γαίτα, αναφέρον και άλλας τώσας ύβριστικάς λέξεις, προφερθείσας υπό του Κ. Κουρκουμέλη, έκτός εκείνων τας όποιας ανέφερεν ο Κ. Γαίτας.

Ο Κ. Μεσαλός επιβεβαίωι την έκθεσιν του Κ. Άρβανιτάκη.

Ο Κ. Άνινος επιβεβαίωι την πράξιν του Κ. Κουρκουμέλη και λέγει, ότι ήκουον και δύο ύβριστικά επίθετα, εκ των όποιων οι άλλοι ανέφερον.

Ο Κ. Ν. Ζαμπέλης προσκληθείς και αυτός νά εκθέσῃ ότι ήκολούθησε λέγει, ότι το πράγμα έστάθη ως εξέθεσαν οι μάρτυρες.

Μετά ταῦτα η Βουλή διάταξε νά προσκληθῇ άμέσως ο Κ. Κουρκουμέλης, άλλ' έντοσούτῳ παρουσιασθείς αυτός, προσεκληθῇ υπό του προέδρου ν' άπολογηθῇ δι' όσα έπραξε κατά του Βουλευτού Κ. Ν. Ζαμπέλη και είπεν, ότι θεωρών αυτόν προσβεβλημένον από τους λόγους, τους όποιους ο Βουλευτής αυτός έπρόφερεν εις την σημερινήν περί ύψηλής άστυνομίας συζήτησιν κατά της παρελθούσης Συνελεύσεως, της όποιας ήτο μέλος, νομίζει ότι είχε δικαίωμα και καθήκον ένταυτῷ νά πράξῃ ότι έπραξεν.

Ο Κ. Ν. Ζαμπέλης λέγει, ότι όμιλῶν κατά των καταχρήσεων της ύψηλής άστυνομίας, τας όποιας η προλαβούσα Συνέλευσις έπεκύρωσε, δεν έννόησε νά προσβάλλῃ ούδένα άτομικώς, η κατ' όνομα, και πολυ όλιγώτερον τον Κ. Κουρκουμέλην άποτελέσαντα μέρος της μειοψηφίας της έπιτροπής, ήτις έγνωμοδότησεν επί των ίκετηρίων των ΚΚ. Ζερβού και Λιβδαδά.

Ο Κ. Κουρκουμέλης ότι εξέφράσθη κατά της ύψηλής άστυνομίας έν καιρῷ ειρήνης; άλλ' ότι δεν έδυνήθη νά υποφέρῃ τον Κ. Ζαμπέλην άποκαλούντα τους πρώην Βουλευτάς συνεόχους των έν Κεφαλληνίᾳ υπό της ύψηλής άστυνομίας πραχθέντων. Όσάκις, λέγει, όλη η Βουλή εις την όποιαν άνήκε προσβάλλεται, θέλει θεωρήσει ως άτομήν την πορροβλήν, και θέλει πάντοτε άντιμετώσει αύτην. Προκληθείς υπό των λόγων του Κ. Ζαμπέλην άντέτεινε και αυτός άλλους λόγους, αλλά δια της χειρός σκοπόν δεν είχε νά πληξῇ τον Κ. Ζαμπέλην, διότι και άλλωτε ύψωσε δι' αυτόν την χείρα, αλλά προς υπεράσπισιν, και όχι προς βλάβην αυτού. Άγνοεί τίνα σκοπόν έχει η παρούσα συνεδρίασις, άλλ' αυτός δεν καθυποβάλλεται εις οικαιοδοσίαν, την όποιαν δεν άναγνωρίζει, έκτός μόνον άν

Βουλή συνήλθε προς συμβιβαστικόν τι μέτρον. Έπομένως λέγει, μη προκειμένου λόγου περί δημοσίας υποθέσεως νδέν έννοεί νά μείνῃ εις την συνεδρίασιν.

Ο Κ. Μαρίνος αίτεϊ νά μείνῃ ο Κ. Κουρκουμέλης όπως άκούσῃ τας έκθέσεις, και δώσῃ ἐπ' αυτών οϊανδήποτε θέλει διασάφησιν.

Ο Κ. Κουρκουμέλης έρωτᾷ δύναμει ποίου νόμου η Βουλή πράττει τοῦτο;

Ο Πρόεδρος λέγει, δύναμει του δικαιώματος, το όποιον άναντιρρήτως έχει το κυριαρχικόν τοῦτο σώμα νά διατηρήσῃ και υπερασπισθῇ την ίδίαν των μελών αυτού άνεξαρτησίαν και αξιοπρέπειαν, από πάσης γενομένης κατ' αυτών προσβολής. — Διό και δίκαιον έχει κατά την συνεδρίασιν ταύτην νά έρευνήσῃ τὰ διατρέξαντα, και νά τὰ στιγματίσῃ άν είναι άτοπα.

Ο Κ. Κουρκουμέλης διαδηλώσας ότι δεν θέλει νά παρενεθῇ εις την συνεδρίασιν, ουδέ δύναται νά δώσῃ άπολογία, άνεχώρησεν.

Ο Πρόεδρος προσκαλεί τους Βουλευτάς νά έκφράσωσι την γνώμην των επί του προκειμένου.

Ο Κ. Ίω. Τυπάλδος Δοτοράτος λαβών τον λόγον λέγει, άποπον μέγα έπραξεν ο Βουλευτής Κεράρας Κ. Κουρκουμέλης ένώπιον των άλλων Βουλευτών, εξ των τινες άυτόπται και αύτήκοοι τούτου έγέγοντο. Είς το πρόσωπον του αξιοτίμου Βουλευτού Λευκάδος Κ. Ναπολέον-

Δέν υπήρξε λαμπρότερα δια τον Έλληνα έποχή, από εκείνην εις την όποιαν περίξ του Έλικώνος έχόρευον αι Μούσαι του κεκοσμημένα με τὰ άριστουργήματα της φιλολογίας του. Ενώ οι στρατοί κατέβαλλον εις τας πεδιάδας τὰ άπειρα πλήθη των βαρβάρων, και επί των πτωμάτων αυτών άνήγειρον τρόπαια νίκης και έθνικής εύκλειας, τα όστρα και αι στοαί έντός της πόλεως, η έγύρα και το βήμα, οι περίπατοι και αι άκαδημαί, άντιγράφον από της λαμπράς παραστάσεως, τας εύγλωττους δημηγορίας και τὰ μελωδήματα της ποιήσεως, της καλλιτεχνίας, της ρητορικής και της φιλοσοφίας. Το όπλοσίον πνεύμα ώθούν τοιοιτοτρόπως το έθνικόν μεγαλειον, και αθούμενον υπ' αυτού, ηγίζαν άμφοτέρα τους τελευταίους όρους των νόμων της ηθικής τάξεως του παντός.

Ηρχήτε νά παρακμάζῃ και νά παραθροίετῃ η γλώσσα, ήρχησεν άμέσως νά εκλείπῃ μετ' αυτής και η έθνική έλευθερία και δόξα. Ούτε στόλοι και στρατοί, ούτε ναυμαχίαι και πεζομαχίαι, ήκούοντο πλέον έκτραγωδούμεναι η έξιστορούμεναι. Ούτε Ηρώδοι άνεγίνωσκον εις τούς όλυμπιακούς Αγώνας, ούτε Θουκυδίδαι έδάκρυον. Τὰ πάντα ήσαν νεκρά και άποναρκωμένα και Μουσών χορός, και κλαγγή Άρεως, και πόλεις και στρατώνες ήσαν έρημα και εγκαταλελειμένα, έωσού τὰ πυκνά του μεσαιώνος νέφη κατεκάλυψαν βαθμύδον υπό την ζορράν αυτών όμίχλην

όλας σχεδόν τας φυσικάς του έθνους δυνάμεις.

Παρατήρησε την άπέναντι ήμῶν γηραιάν και μεγάλην Ήπειρον κύπτουσιν άκόμη υπό το βάρος και την σκοτεινίαν του μεσαιώνος; Είς αύτην ούτε πολιτική ούτε φιλολογική ζωη ύπάρχει. Κάποτε μόνον εκ των διεσπαρμένων αυτης έρείπιων, εμφανίζεται άθροπός τις, ως άσχηρ φαεινός έν μέσῳ νεφελώδους ούρανού δια νά μαρτυρήσῃ περί της προγονικής έλευθερίας και δόξης και περί της μελλούσης έθνικής άποκαταστάσεως.

Είναι λοιπόν έναργές, ότι η γλώσσα ενός έθνους γεννάται, μορφώνεται και συναποθνήσκει με το έθνος αυτό. Η σύγχρονος άμφοτέρων συνύπαρξις είναι άναμνησθήσασα. Η τελειοποίησις του έθνός, είναι όρος αναγκαιότατος δια την τελειοποίησιν του έτέρου.

Θέλει τις νά γνωρίσῃ την πρόοδον και τον πολιτισμόν ενός έθνους, άς έξετάσῃ την φιλολογίαν του, και ιδίως τον μηχανισμόν, την μορφήν, το ύφος, την ευφράδειαν και την έντέλειαν της γλώσσας του, διότι αύτη θέλει του προσφέρει το άσφαλές θερμότερον του βαθμού της προόδου και της κατστάσεως του έθνους.

Είδομεν τον Έλληνισμόν νά φθάσῃ εις την ύψηλοτέραν περιόπην της πολιτικής; αυτού δύναμεις και δόξης, σύγχρονας με την μόρφωσιν και την τελειοποίησιν της γλώσσας του. Τὸν είδομεν έκπεπλεγμένον και παρακμάζοντα, με τον εκπαιδισμόν και την παρακμήν της γλώσσας του. Και

πάλιν σήμεραν τον θεωρούμεν έξερχόμενον από τὰ σκότη του μεσαιώνος δια της θρησκείας και της νεομορφουμένης γλώσσας του, και βαδίζοντα επί γραμμών παραλλήλων δια την άπόλαυσιν και το μεγαλειον άμφοτέρων.

Άς προσέξῃ, όστις θέλει, εις την πρό τιωνν έτών άνεγερθείσαν μικράν μερίδα της Έλληνικής φυλής, και άς άκολουθήσῃ αύτην δι' απλής παραθέσεως ως προς την μόρφωσιν της γλώσσας και την πρόοδον της πολιτείας. Τὰ πρώτα αυτης συντάγματα, αι εφημερίδες και τὰ πονήματα, ήσαν τόσα άπλά και νεισιπόδη ούτως είπεν δοκίμια της σύγχρονης πολιτικής και φιλολογικής έποχής της. Διό αυτα τὰ βαρύνοντα δημηγορικά μετ' της σημερινής παριστάνουν, και την βαθμύδον ανάπτυξιν της σημερινής πολιτικής και φιλολογικής έποχής της.

Άλλ' η δύναμις του λαού, η καλλιέργεια των πολιτικών αυτου προνημάτων, — και η καλλιέργεια των τεχνών και της βιομηχανίας του, είναι όλα σύγχρονα με την βαθμύδον μορφουμένην και άπεξερχόμενήν γλώσσαν του.

Τοιαῦτα είναι τὰ λαμπρά πλεονεκτήματα και του έτέρου τούτου έθνικῷ μας στοιχείῳ, το όποιον μετά του θρησκευτικοῦ διετήρησεν, ως προείπομεν, άνέπαρον την έθνικότητά μας και την άνήγειρον εκ των παλίων αυτης

ΙΑΚΩΒΑΚΕΙΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΕΖΟΥΡΙΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ